

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 134

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 februarie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
5.	— Hotărâre pentru modificarea art. 119 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 849 din 13 decembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale	2–4
	Decizia nr. 64 din 23 ianuarie 2019 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități	5–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
83.	— Hotărâre privind înființarea și funcționarea Registrului național al riscurilor pentru sănătate în relație cu factorii de mediu	11–12
90.	— Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 421/2018 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea industriei cinematografice	13–14
REPUBLICĂRI		
	Legea nr. 33/1996 privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni	15–16
	★	
	Rectificări	16

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea art. 119 din Regulamentul Senatului,
aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 67 din Constituția României, republicată,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 992 din 23 noiembrie 2018, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 119 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 119. — Termenele procedurale ale procesului legislativ se calculează pe zile calendaristice.”

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 februarie 2019, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 18 februarie 2019.

Nr. 5.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 849

din 13 decembrie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6
din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale, excepție ridicată de Societatea Filip D Impex — S.R.L. din municipiul Arad în Dosarul nr. 8.223/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.040D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise, prin care solicită admiterea acesteia. De asemenea, învederează faptul că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus, la rândul său, concluzii scrise, prin care solicită respingerea, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 209/2015.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și arată că reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.223/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, **Curtea Constituțională a fost**

sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale. Excepția a fost invocată de Societatea Filip D Impex — S.R.L. din municipiul Arad, cu ocazia soluționării unei acțiuni civile având ca obiect anularea unui act administrativ, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că organizarea executării legii reprezintă o competență ce aparține Guvernului, or, președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală nu este un membru al Guvernului, neputând emite acte normative în vederea organizării executării legii, în lipsa unei delegări din partea Guvernului însuși. Autoarea susține că problema legitimității este exacerbată și prin raportare la caracterul organic al Legii nr. 209/2015, fiind neconstituțional ca reglementarea unor aspecte ce aparțin domeniului legii organice să fie realizată în disprețul separației puterilor în stat, în lipsa garanțiilor de previzibilitate juridică, fiind delegată unui organ administrativ subordonat unui minister, parte componentă a executivului.

6. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Învederează, astfel, că în sfera de aplicare a dispozițiilor art. 108 din Constituție nu intră și actele administrative emise în vederea executării în concret a legii, precum este ordinul la care face referire art. 6 din Legea nr. 209/2015, ci doar actele administrative emise pentru organizarea executării legii. Consideră că prin reglementarea criticată nu se delegează competența de legiferare către autoritatea publică pârâtă într-un domeniu aparținând legii organice, iar în ceea ce privește punerea în aplicare a unei legi organice, nicio normă constituțională nu interzice ca aceasta să fie realizată prin intermediul unui act administrativ al Guvernului sau al unei autorități subordonate acestuia.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că din analiza dispozițiilor art. 108 din Constituție reiese faptul că acesta reglementează actele pe care le poate adopta Guvernul, precum și condițiile în care aceste acte pot fi adoptate. Învederează că, în conformitate art. 77 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. În formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art. 42 alin. (4).”

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile

depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 6 din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 20 iulie 2015, potrivit căruia „*Procedura de aplicare a prezentei legi se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care se emite în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia.*”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și alin. (5) care consacră principiul separației puterilor în stat, supremația Constituției și a legilor, art. 73 referitor la legiferare, art. 76 privind adoptarea legilor și a hotărârilor, art. 102 privind Guvernul, precum și art. 108 referitor la actele Guvernului.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin prevederile de lege criticate, legiuitorul reglementează procedura de aplicare a Legii nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale, procedură care se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, organ de specialitate al administrației publice centrale, aflată în subordinea Ministerului Finanțelor Publice. Curtea constată că, în realizarea funcțiilor sale, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din data de 30 iulie 2013, cu modificările și completările ulterioare, Agenția elaborează, printre altele, proiecte de acte administrative cu caracter normativ care conțin prevederi referitoare la administrarea veniturilor bugetare, proceduri de administrare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale și a celorlalte venituri bugetare pentru care este competentă, în condițiile legii. De asemenea, potrivit art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013, în exercitarea atribuțiilor sale, președintele Agenției emite ordine, în condițiile legii. Așa fiind, în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3), precitate, președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală a emis Ordinul nr. 2.202/2015 pentru aprobarea procedurilor de anulare a obligațiilor fiscale ce fac obiectul prevederilor Legii nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale și al Legii nr. 225/2015 privind anularea contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru anumite categorii de persoane fizice, ordin publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 21 august 2015.

14. Curtea reține că, potrivit art. 77 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „*Ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului.*” În acest sens, Curtea constată că Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.202/2015 a fost emis, ca act

administrativ normativ, în vederea executării, în concret, a prevederilor Legii nr. 209/2015, fără ca prin aceasta să se imprime vreun viciu de neconstituționalitate prevederilor criticate. Contrar celor susținute de autoarea excepției, Curtea consideră că prin modalitatea de reglementare criticată nu se delegă competența de legiferare către Agenția Națională de Administrare Fiscală într-un domeniu aparținând legii organice, deoarece, în ceea ce privește punerea în aplicare/executare a unei legi organice, nicio normă constituțională nu interzice ca aceasta să fie realizată prin intermediul unui act administrativ al Guvernului sau al vreunei autorități subordonate acestuia.

15. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea apreciază că, în ceea ce privește reglementarea criticată, sunt întrunite condițiile de claritate, precizie, previzibilitate juridică și accesibilitate, fiind respectate condițiile de calitate a legii, având în vedere faptul că normele criticate sunt aduse la cunoștință publică, fiind publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, se aplică pentru viitor și precizează cu suficientă claritate care sunt destinatarii săi, întinderea și modalitățile de exercitare a drepturilor prevăzute de textul criticat. Curtea constată, totodată, că prevederile criticate au fost redactate în concordanță cu normele de tehnică legislativă și nu aduc atingere principiului certitudinii fiscale și nici celui privind justa așezare a sarcinilor fiscale.

16. Curtea reține că, potrivit principiului „*actus interpretandus est potius ut valeat quam pereat*”, legea se interpretează în sensul de a crea efectele avute în vedere de către legiuitor la elaborarea ei. Interpretarea unui act normativ trebuie realizată însă în mod sistematic, prin coroborarea normelor, și nu prin interpretarea izolată, singulară, a fiecărei norme în parte. Este vorba, de fapt, despre obiectul și scopul legii, al actului normativ în ansamblul său, astfel încât interpretarea fiecărei norme juridice trebuie realizată în contextul sistemului din care face parte.

17. Prin Decizia nr. 652 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 7 februarie 2018, Curtea a subliniat că este misiunea legiuitorului să stabilească cadrul general în materie fiscală, dar că acesta poate delega autorităților competente sarcina de a elabora

instrucțiunile de aplicare a normelor fiscale. De altfel, potrivit art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000, ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, în formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art. 42 alin. (4) din lege. Ordinele, instrucțiunile și alte asemenea acte trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora.

18. Din această perspectivă, Curtea constată că, în vederea punerii în aplicare a prevederilor art. 6 din Legea nr. 209/2015, a fost emis Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.202/2015, ca act administrativ normativ prin care, la art. 1 alin. (1) lit. a) și b), se aduc tocmai clarificările necesare pentru a face distincția între cele două tipuri de acte administrative fiscale emise pentru stabilirea suplimentară de impozit pe venit și contribuții obligatorii, fiind stabilită, în concret, și procedura privind întocmirea și transmiterea de către structura de inspecție fiscală a listei cu obligațiile fiscale ce pot face obiectul anulării prevăzute de Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale, cuprinse în decizii de impunere emise și comunicate contribuabilului anterior intrării în vigoare a legii, procedura cuprinsă în anexa nr. 1 la ordin.

19. Concluzionând, Curtea subliniază că mecanismul de aplicare a legii în materie fiscală este următorul: cadrul general dispune, normele de aplicare circumstanțiază la fiecare situație în parte, iar ordinele ministrului de finanțe sau ale conducătorilor celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate au rolul de a clarifica, cu respectarea Codului fiscal și a normelor de aplicare.

20. Prin urmare, Curtea constată că reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, iar criticile formulate sunt neîntemeiate.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Filip D Impex — S.R.L. din municipiul Arad în Dosarul nr. 8.223/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 6 din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA nr. 64

din 23 ianuarie 2019

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția
privind drepturile persoanelor cu dizabilități**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 10.348 din 11 decembrie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.153 A/2018.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, se susține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități conține dispoziții care sunt contrare prevederilor consacrate prin art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 76 și art. 147 alin. (4) din Constituție, potrivit argumentelor ce urmează a fi prezentate în continuare.

4. Potrivit art. 1 pct. 6 din legea supusă controlului de constituționalitate, președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt numiți prin hotărâre adoptată în ședința Senatului, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, dacă întrunesc majoritatea voturilor senatorilor. În opinia autorului sesizării, art. 1 pct. 6 din legea criticată contravine prevederilor art. 76 din Constituție, care prevede că legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, în timp ce art. 76 alin. (2) prevede că legile ordinare și hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți, din fiecare Cameră.

5. Numirea de către Parlament a conducerii Consiliului de monitorizare se materializează într-o hotărâre a Senatului. În conformitate cu dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, pentru a fi adoptat, un asemenea act ar trebui să întrunească votul majorității deputaților, respectiv al senatorilor prezenți, și nu votul majorității membrilor fiecărei Camere. În acest sens se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a statuat că, de regulă, hotărârile Parlamentului se adoptă cu majoritate simplă de voturi, dacă Legea fundamentală nu prevede altfel (Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007). Or, cu privire la numirea conducerii Consiliului de monitorizare, Constituția nu prevede expres o majoritate necesară adoptării hotărârii parlamentare în cauză. Prin urmare, dispozițiile art. 1 pct. 6 din legea supusă controlului de constituționalitate

contravin, în opinia autorului sesizării, prevederilor art. 76 din Constituție. Procedând în acest mod, Parlamentul a adoptat o lege cu încălcarea prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție, în ceea ce privește obligativitatea respectării deciziilor Curții Constituționale.

6. Se mai arată că, prin art. 1 pct. 6 din legea dedusă controlului instanței constituționale, se modifică art. 5 alin. (2) al Legii nr. 8/2016, în sensul că, în termen de 10 zile de la publicarea candidaturilor pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ai Consiliului de monitorizare, se pot depune, la comisia de specialitate, în scris, obiecțiuni argumentate cu privire la candidaturile depuse. În opinia autorului sesizării, aceste prevederi sunt lipsite de precizie și claritate în ceea ce privește persoanele care pot depune aceste obiecțiuni, întrucât nu reiese dacă textul se referă doar la persoanele direct interesate, la acele organizații care au dreptul să nominalizeze propuneri pentru respectivele funcții sau la orice persoane. Totodată, sintagma „obiecțiuni argumentate” este lipsită de claritate, nefiind precis reglementate forma și natura juridică ale acestor contestații. Având în vedere aceste aspecte, textul menționat contravine cerințelor de claritate și previzibilitate instituite prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

7. Dispozițiile alin. (2²) și alin. (2³) ale art. 5 din Legea nr. 8/2016, introduse prin legea criticată la art. 1 pct. 7, stabilesc că avizul întocmit de Comisia pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, în urma audierii candidaților, și prezentat în ședința plenului Senatului, se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți. Din analiza coroborată a acestor dispoziții cu cele ale art. 5 alin. (1), rezultă că procedura de numire a președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare trebuie să parcurgă două etape distincte și anume, prima etapă, care constă în adoptarea avizului Comisiei de specialitate, prezentat în ședința plenului Senatului, cu privire la audierea candidaților, de către senatorii prezenți, respectiv a doua etapă, cea a numirii efective, prin hotărâre adoptată în ședința Senatului, cu votul majorității senatorilor. Așadar, nu rezultă cu claritate dacă în cazul stabilit la alin. (2³), Senatul adoptă o hotărâre sau un aviz, iar în situația în care caracterul actului adoptat de senatori este cel al unei hotărâri, care este rațiunea existenței a două hotărâri adoptate distinct, dar cu majorități diferite, una simplă, iar cealaltă absolută, care să privească, în fapt, același scop, respectiv numirea conducerii Consiliului de monitorizare. Prin urmare, textele menționate prezintă neclarități și, în consecință, contravin cerințelor de claritate și previzibilitate instituite prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

8. Art. 1 pct. 8 din legea criticată modifică art. 5 alin. (6) din Legea nr. 8/2016, în sensul introducerii posibilității reînnoirii mandatului președintelui și al vicepreședintelui, o singură dată, la cerere, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului. Textul este neclar, întrucât nu precizează cine poate face această cerere de reînnoire, ceea ce poate da naștere unor diverse interpretări, fie că această cerere poate fi făcută numai de către persoanele care au ocupat mandatele respective, înlăturând dreptul organizațiilor guvernamentale de a face propuneri nominale, așa cum prevede art. 5 alin. (1), fie că cererea de reînnoire poate fi

făcută doar de organizațiile neguvernamentale care au făcut propunerea inițială, și care a avut drept rezultat numirea în funcție, potrivit legii. Nu reiese dacă procedura stabilită prin art. 5 alin. (1), (2), (2²) și (2³) se aplică, în mod corespunzător, și în ipoteza reînnoirii mandatelor mai sus amintite, prevăzută prin modificarea art. 5 alin. (6). Așadar, textul este lipsit de claritate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

9. La art. 1 pct. 10 din legea supusă controlului de constituționalitate se prevede modificarea art. 6 din Legea nr. 8/2016, stabilindu-se la alin. (2) că președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare, care au un mandat complet, pot opta pentru ocuparea unei funcții în structurile Consiliului de monitorizare, fără concurs, cu avizul președintelui. Se instituie astfel un privilegiu pentru foștii președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare, la ocuparea unui post în cadrul instituției, în detrimentul altor persoane, care ar îndeplini criteriile cerute pentru ocuparea respectivului post prin concurs. Textul prezintă neclarități, întrucât acesta nu precizează dacă aceste funcții sunt vacante, în condițiile în care la art. 8 din lege se prevede că numărul maxim de posturi, exclusiv demnitarilor, este de 47 (funcționari publici și personal contractual), asimilați funcționarilor publici parlamentari, potrivit organigramei aprobate prin ordin al președintelui. În cazul dispozițiilor avute în vedere de legea dedusă controlului de constituționalitate, nu rezultă de ce calitatea de președinte sau vicepreședinte al Consiliului de monitorizare, care încetează, în condițiile legii, la termen, poate constitui o justificare obiectivă și rezonabilă pentru a reglementa o procedură de ocupare a unui post, vacant sau nu, derogatorie de la regimul stabilit pentru ocuparea funcțiilor publice respective. Așadar, o astfel de dispoziție derogatorie de la regimul general al angajării încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție.

10. De asemenea, legea nu distinge dacă persoana în cauză, fostul președinte sau vicepreședinte, va putea opta pentru ocuparea unui post de funcționar public sau personal contractual. Conform principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, reiese faptul că textul de lege se aplică în ambele cazuri, respectiv instituirea posibilității pentru persoanele în cauză de a ocupa un post, indiferent de categoria de personal din care acesta face parte, în cadrul Consiliului de monitorizare. În situația în care legiuitorul a avut ca intenție instituirea unor derogări de la legea-cadru aplicabilă personalului contractual din această instituție sau de la regimul general stabilit de lege pentru ocuparea unei funcții publice, atunci acesta ar fi trebuit să le prevadă în mod expres în textul legii. În lipsa unor atare prevederi, legea este neclară, lipsită de previzibilitate și susceptibilă de interpretări, ceea ce contravine art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea, previzibilitatea și accesibilitatea legii.

11. Totodată, având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (7) din Legea nr. 8/2016, potrivit cărora funcția de președinte al Consiliului de monitorizare este asimilată ca rang cu cea de secretar de stat, iar cea de vicepreședinte al Consiliului de monitorizare cu cea de subsecretar de stat, beneficiind de aceleași drepturi cu aceștia, acordarea acestei posibilități pentru președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare, de a opta pentru ocuparea fără concurs a unei funcții în structurile Consiliului de monitorizare, constituie un privilegiu nejustificat față de ceilalți demnitari de același rang. În cadrul aceleiași categorii de demnitari, legiuitorul nu poate face nicio diferențiere cu privire la îndreptățirea unora sau altora de a beneficia de anumite drepturi, decât cu încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, conform căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, instituind un privilegiu nejustificat, pe bază unor criterii rezonabile și obiective.

12. Prin art. 1 pct. 11 din legea dedusă controlului de constituționalitate, se completează condițiile care determină încetarea mandatului de președinte și de vicepreședinte în cadrul Consiliului de monitorizare. Printre altele, la art. 7 alin. (1)

lit. e) din Legea nr. 8/2016 se prevede drept cauză de încetare a acestor mandate propunerea motivată a celor care i-au avizat pentru a fi numiți, cu respectarea procedurii de la art. 5 alin. (2). Având în vedere această procedură la care face trimitere, legea este lipsită de claritate, întrucât nu reiese fără echivoc în ce constă motivarea unei asemenea propuneri și dacă aceasta are la bază sugestiile organizațiilor guvernamentale care au făcut inițial propunerea de numire sau recomandările comisiei de specialitate din cadrul Senatului, care a avizat propunerile de numire. Așadar, textul este lipsit de claritate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

13. La art. 1 pct. 14 din legea criticată, art. 9 alin. (2²) din Legea nr. 8/2016 prevede că personalului Consiliului de monitorizare i se poate acorda un spor de 15% (pentru condiții deosebit de periculoase pentru personalul care efectuează vizitele de monitorizare). Aceste dispoziții intră în contradicție cu alte reglementări în vigoare, care privesc salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cu privire la cuantumul sporurilor care pot fi acordate. Așadar, modificările avute în vedere de legea dedusă controlului instanței constituționale sunt incomplete și insuficiente, întrucât acestea ar fi trebuit să se raporteze la regulile stabilite prin legea-cadru în materie (Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice). Din această perspectivă, textul de lege afectează cerințele privind calitatea legii, stabilite prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

14. În legătură cu structura și conținutul legii deduse controlului de constituționalitate, se poate observa că, din cele 17 articole care formează structura Legii nr. 8/2016 în forma în vigoare, 13 articole ale acesteia au fost modificate sau completate prin legea supusă controlului instanței constituționale. Așadar, legea criticată privește modificarea și completarea în cea mai mare parte a Legii nr. 8/2016, aceasta cuprinzând 2 articole romane, din care art. 1 conține nu mai puțin de 20 de puncte. Având în vedere dispozițiile art. 61 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, referitoare la condițiile de fond pentru modificarea și completarea actelor normative, rezultă că Legea nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități ar fi trebuit să fie înlocuită cu o nouă reglementare, urmând să fie în întregime abrogată. Așadar, dispozițiile de lege criticate contravin normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și, prin urmare, nesocotesc principiul de calitate a legii statuat prin dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5).

15. În considerarea argumentelor expuse, se solicită Curții să admită sesizarea de neconstituționalitate și să constate că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități este neconstituțională.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

17. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere, cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2/292 din 15 ianuarie 2019, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. Cât privește critica art. 1 pct. 6 din lege, în raport cu art. 76 și art. 147 alin. (4) din Constituție, se arată că nu poate fi reținută, întrucât aceste prevederi „nu pot fi interpretate separat de Constituție și de Regulamentul Senatului, ci într-o strânsă dependență cu acestea”. Se apreciază că „dispozițiile contestate îndeplinesc cerințele de claritate, având o redactare univocă, nefiind susceptibile de o interpretare abuzivă sau arbitrară”.

19. Referitor la criticile celorlalte texte din lege, menționate în sesizare, în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, se opinează

că nu pot fi acceptate, „întrucât limbajul juridic folosit de legiuitor este clar, predictibil și neechivoc, din conținutul acestora lipsind pasajele obscure sau soluțiile normative contradictorii”. „Conceptele și noțiunile utilizate sunt în concordanță cu actul normativ de bază, respectiv Legea nr. 8/2016, în care se integrează organic”, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

20. Astfel, cât privește art. I pct. 6 din lege, care modifică art. 5 alin. (2) din Legea nr. 8/2016, se susține că acesta „statuează, fără echivoc, condițiile, termenul, precum și modalitatea în care pot fi contestate candidaturile (...) îndeplinind cerințele de claritate și previzibilitate impuse de respectarea principiului constituțional al legalității”. Se apreciază că „invocarea unei eventuale neclarități nu poate intra în sfera exercitării controlului de neconstituționalitate, ci mai degrabă ține de stricta interpretare și aplicare a legii”.

21. Se mai arată că prevederile alin. (2²) și (2³) ale art. 5 din Legea nr. 8/2016, introduse prin pct. 7 al art. I din legea criticată, „reglementează sistematic procedura de numire în funcțiile de președinte, respectiv vicepreședinte al Consiliului de monitorizare, cu parcurgerea a două etape distincte (...): adoptarea avizului Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități din Senat ca urmare a audierii candidaților, succedată de numirea efectivă prin hotărâre a Senatului”. Norma este „edictată clar, precis și lipsit de echivoc”. Potrivit punctului de vedere transmis, susținerile autorului sesizării „contravin flagrant rolului de unică autoritate legiuitoare conferit Parlamentului prin art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală”.

22. Pentru considerente similare se arată că este neîntemeiată și critica art. 5 alin. (6), în redactarea dată de pct. 8 al art. I din legea dedusă controlului de constituționalitate, fiind fără echivoc că procedura reglementată de dispozițiile la care acest text trimite este aplicabilă în mod corespunzător.

23. Argumentele prezentate la punctele anterioare sunt aplicabile, prin analogie, și în privința criticilor art. I pct. 11 cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e) din lege. Cu referire la acestea se apreciază că „sub aparența unor critici referitoare la ambiguitatea și neclaritatea textelor de lege se solicită, în fapt, interpretarea acestora, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale”.

24. Se arată că nu poate fi reținută nici încălcarea, prin art. I pct. 10 din lege, a art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, s-a instituit posibilitatea ca președintele, respectiv vicepreședintele, care au un mandat complet, să ocupe o funcție în structurile Consiliului tocmai din necesitatea valorificării experienței acumulate și a înaltului grad de calificare dobândit în exercitarea de *facto* a funcțiilor de conducere respective.

25. Referitor la art. I pct. 14 din lege, se învederează că „acordarea dreptului la sporul privind condițiile periculoase sau vătămătoare este reglementată de Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare”. În considerarea faptului că prin acest act normativ se reglementează expres condițiile de acordare, mărimea sporului, categoriile de personal beneficiare și având în vedere că norma juridică se interpretează în mod sistematic, prin coroborarea cu alte dispoziții normative, care țin de aceeași instituție juridică sau de aceeași ramură de drept, se apreciază că dispozițiile criticate sunt clare și suficiente, subscriindu-se cadrului normativ general instituit de legiuitor.

26. Cât privește susținerea vizând încălcarea prin legea criticată a art. 61 alin. (1) din Constituție, se arată că nu poate fi primită, întrucât textele nou-introduse, precum și modificările aduse normelor legale se circumstanțiază dispozițiilor actului normativ supus intervenției normative, fără să afecteze caracterul unitar și concepția generală a reglementării de bază.

27. Se conchide în sensul că „Parlamentul, în calitate de unică putere legiuitoare, a adoptat actul normativ în mod legitim

și asumat, conform Constituției României, principiul legalității stând la baza oricăror acte adoptate de acest organ reprezentativ”, iar „susținerile autorului sesizării de neconstituționalitate sunt neîntemeiate”, motiv pentru care se propune respingerea acesteia.

28. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

30. Astfel, autorul sesizării este Președintele României, titular al dreptului de sesizare a Curții Constituționale, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituție. Obiectul sesizării se încadrează în competența Curții, delimitată de textele mai sus menționate, acesta vizând Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată de Parlament, dar nepromulgată. În ceea ce privește termenul de sesizare, se constată că, potrivit fișei legislative, legea criticată a fost adoptată în data de 12 noiembrie 2018 de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 19 noiembrie 2018 și, respectiv, 20 noiembrie 2018 a fost depusă la Secretarul general al Camerei Deputaților și, respectiv, la Secretarul General al Senatului, pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, iar la data de 24 noiembrie 2018 a fost trimisă la promulgare. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 11 decembrie 2018, așadar în cadrul termenului stabilit conform distincțiilor realizate de Curtea Constituțională în acest sens (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018).

31. Cât privește **obiectul controlului de constituționalitate**, Curtea a fost sesizată cu obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Din examinarea criticilor formulate, se constată că acestea vizează, în mod punctual, o serie de dispoziții cuprinse în lege, respectiv art. I pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (1) și (2)], art. I pct. 7 [cu referire la art. 5 alin. (2²) și (2³)], art. I pct. 8 [cu referire la art. 5 alin. (6)], art. I pct. 10 [cu referire la art. 6 alin. (2)], art. I pct. 11 [cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e)] și art. I pct. 14 [cu referire la art. 9 alin. (2²)], precum și legea în ansamblul său.

32. **Prevederile constituționale invocate** în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, art. 16 alin. (1), potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, art. 76 referitor la adoptarea legilor și a hotărârilor și art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

33. **Analizând criticile de neconstituționalitate formulate**, Curtea constată că acestea se referă, pe de o parte, la modificarea unora dintre prevederile Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități cuprinse în Titlul II — *Consiliul de monitorizare*, Capitolul II — *Organizarea și funcționarea Consiliului de monitorizare* (art. 5, art. 6, art. 7 și art. 9) iar, pe de altă parte, la Legea pentru modificarea și

completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, în ansamblul său. Curtea va analiza, în continuare, aceste critici, grupate în funcție de obiectul/temeiul lor comun.

34. În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea, prin art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (1)] din lege, a prevederilor art. 76 și art. 147 alin. (4) din Constituție:

35. Curtea reține, mai întâi, că art. 5 din Legea nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități reglementează, în esență, procedura de numire/reînnoire a mandatului, precum și statutul președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare, autoritate de stat autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar.

36. Art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (1)] din lege, referindu-se la numirea președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare, stabilește că aceasta se face „prin hotărâre adoptată în ședința Senatului, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, la propunerea organizațiilor neguvernamentale care au în statut ca obiect de activitate promovarea și apărarea drepturilor persoanelor cu dizabilități”. Se configurează astfel o procedură care implică: o propunere (a organizațiilor neguvernamentale care au în statut ca obiect de activitate promovarea și apărarea drepturilor persoanelor cu dizabilități), un aviz (al Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului) și o hotărâre (a Senatului), procedură detaliată în următoarele alineate ale art. 5 din Legea nr. 8/2016, astfel cum a fost modificat prin legea criticată.

37. Referindu-se la hotărârea Senatului, alin. (1) al art. 5 din Legea nr. 8/2016, astfel cum a fost modificat, stabilește în mod expres că se adoptă cu „majoritatea voturilor senatorilor”. Această din urmă teza a alin. (1) al art. 5 este criticată în raport cu art. 76 și art. 147 alin. (4) din Constituție, referitoare la adoptarea legilor și hotărârilor și, respectiv, la caracterul obligatoriu *erga omnes* al deciziilor Curții Constituționale.

38. Curtea constată că aceste critici sunt întemeiate întrucât, potrivit dispozițiilor constituționale, în condițiile respectării cvorumului legal de ședință, regula care guvernează adoptarea hotărârilor Parlamentului este înținerea cvorumului decizional al majorității simple de voturi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și/sau deputaților prezenți la ședință, excepțiile de la această regulă fiind expres prevăzute de Legea fundamentală. Astfel, pe lângă situația reglementată de art. 76 alin. (1) referitoare la hotărârile prin care se adoptă sau se modifică regulamentele parlamentare, Constituția mai prevede patru situații în care Parlamentul, în camere reunite, adoptă hotărâri cu votul majorității absolute a membrilor săi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și deputaților, și anume în cazurile care privesc: suspendarea Președintelui României [art. 95 alin. (1)], acordarea încrederii Guvernului [art. 103 alin. (3)], adoptarea unei moțiuni de cenzură prin care se retrage încrederea Guvernului [art. 113 alin. (1)] sau adoptarea unei moțiuni de cenzură în procedura angajării răspunderii Guvernului [art. 114 alin. (2)]. De asemenea, Constituția cere întrunirea unei majorități calificate de vot, respectiv două treimi din numărul deputaților și senatorilor, în cazul hotărârii adoptate în ședința comună a Camerelor Parlamentului prin care Președintele României este pus sub acuzare pentru înaltă trădare. Din analiza acestor dispoziții constituționale rezultă că toate hotărârile adoptate de Camera Deputaților sau de Senat, în ședințe separate, cu excepția celor referitoare la regulamentele proprii de organizare și funcționare, urmează regula stabilită de dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, respectiv se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți în fiecare Cameră (a se vedea în acest sens Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 17 aprilie 2015, și Decizia nr. 452

din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 iulie 2018).

39. Astfel fiind, prevederile art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, care stabilesc regula majorității absolute în privința hotărârii Senatului de numire în funcțiile de președinte și vicepreședinte al Consiliului de monitorizare, sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 76 din Constituție.

40. Referitor la susținerile privind încălcarea, prin art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (2)], art. 1 pct. 7 [cu referire la art. 5 alin. (2²) și (2³)] și art. 1 pct. 8 [cu referire la art. 5 alin. (6)] din lege, a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție:

41. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (2)]: „Art. 1 (...) 6. La articolul 5, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins: «(...) (2) Propunerile nominale pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte se înaintează Biroului Permanent al Senatului, cu 30 de zile înainte de data la care mandatele vor deveni vacante. Biroul Permanent al Senatului publică pe pagina de internet candidaturile depuse și înaintează propunerile Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, în vederea audierii candidaților în ședință publică. În termen de 10 zile de la publicarea candidaturilor, se pot depune, la comisia de specialitate, în scris, obiecțiuni argumentate privind candidaturile depuse.»”

— Art. 1 pct. 7 [cu referire la art. 5 alin. (2²) și (2³)]: „Art. 1 (...) 7. La articolul 5, după alineatul (2) se introduc trei noi alineate, alin. (2¹)—(2³), cu următorul cuprins: « (...) (2²) În urma audierii candidaților, Comisia pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități întocmește un aviz, pe care îl prezintă în ședința plenului Senatului, până la data la care expiră mandatele.

(2³) Avizul se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți.»”

— Art. 1 pct. 8 [cu referire la art. 5 alin. (6)]: „Art. 1 (...) 8. La articolul 5, alineatele (3), (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins: «(...) (6) mandatul președintelui și al vicepreședintelui este de 4 ani și poate fi reînnoit o singură dată, la cerere, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului.»”

42. Examinând textele de lege citate, se observă că, deși menite să detalieze procedura de numire în funcțiile de președinte și vicepreședinte ai Consiliului de monitorizare, acestea determină, prin modul imprecis de redactare, un regim juridic confuz în privința acestei proceduri.

43. Astfel, dacă alin. (1) al art. 5 din Legea nr. 8/2016, așa cum a fost modificat, configurează o procedură care implică, în esență, o propunere, un aviz și o hotărâre, fiind foarte clar care sunt titularii/emitenții acestora, alin. (2³) al art. 5, nou-introdus, se referă la încă o hotărâre în cadrul aceleiași proceduri, adoptată cu o altă majoritate, cea a „senatorilor prezenți”. Tot astfel, dacă alin. (1) al art. 5 se referă la obligativitatea existenței unui aviz al Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului pentru numirea președintelui și vicepreședintelui Comitetului de monitorizare, alin. (2²) și (2³) ale art. 5, nou-introduse, stabilesc că acest aviz se prezintă în ședința plenului Senatului, „avizul” fiind cel care se adoptă „cu votul majorității senatorilor prezenți”. Or, potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 8/2016, astfel cum a fost modificat, avizul aparține Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, iar actul adoptat de Senat este o hotărâre, iar nu un aviz. Chiar dacă, așa cum rezultă din punctul de vedere transmis de președintele Camerei Deputaților, intenția legiuitorului a fost aceea de a configura o procedură care să cuprindă două etape distincte, exprimarea lipsită de rigoare a prevederilor art. 5 alin. (2²) și (2³) nou-introduse, precum și diferența în privința majorităților reglementate în cadrul aceluiași articol de lege, cu privire la aceeași procedură

de numire în funcții, sunt de natură să creeze interpretări diferite ale dispozițiilor legale respective. În acest sens este, de altfel, și critica formulată, autorul sesizării arătând că nu se înțelege dacă este vorba de una sau de două hotărâri ale Senatului și care ar fi, în eventualitatea existenței a două hotărâri, rațiunea lor și, respectiv, a reglementării unor majorități diferite de adoptare.

44. Aceeași lipsă de claritate existentă în privința reglementării etapelor procedurale corespunzătoare avizului și hotărârii/hotărârilor caracterizează și procedura de formulare de obiecțiuni cu privire la candidaturile depuse, nou-introdusă prin art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (2)] din lege. Nu este clar cine are calitatea de a formula aceste obiecțiuni, respectiv dacă numai titularii dreptului de a formula propuneri sau și alte categorii de subiecți de drept, și nici la ce se referă termenul „argumentate”.

45. Susceptibilă de interpretări, din cauza lipsei de precizie, este și exprimarea utilizată în reglementarea modului de reînnoire a mandatului președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare. Potrivit art. 1 pct. 8 [cu referire la art. 5 alin. (6)] din lege, reînnoirea se face „o singură dată, la cerere”, fără a se preciza cine are vocația de a formula această cerere și care este procedura de urmat în această situație, respectiv dacă procedura parcursă pentru numire (neclară oricum, prin prisma considerentelor enunțate) este aplicabilă în mod corespunzător.

46. Astfel fiind, Curtea constată că modificările operate în privința art. 5 din Legea nr. 8/2016, mai sus analizate, conturează un regim juridic confuz în privința procedurii de numire/reînnoire a mandatului președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Curtea Constituțională a statuat într-o jurisprudență constantă că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010; Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011; Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015).

47. În cauză, exprimarea ambiguă, precum și lipsa de corelare a alineatelor aceluiași articol, în configurarea aceleiași unice proceduri, determină o evidentă lipsă de precizie a reglementării, cu consecințe directe asupra modului de organizare și funcționare a unei autorități administrative autonome, căreia îi sunt încredințate importante atribuții necesare pentru realizarea scopului său, de promovare, protecție și monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Numirea președintelui și vicepreședintelui Comitetului de monitorizare trebuie reglementată în termeni exacti, care să permită o interpretare univocă de către destinatarii normei, cu consecința unei proceduri clare și transparente, menite să garanteze accesul în aceste funcții a persoanelor cu o calificare corespunzătoare, activitatea Consiliului de monitorizare fiind circumscrisă asigurării standardelor de protecție a drepturilor fundamentale incidente în materia reglementată de Legea nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități.

48. Pentru toate aceste motive, prevederile art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (2)], art. 1 pct. 7 [cu referire la art. 5 alin. (2) și (2³)] și art. 1 pct. 8 [cu referire la art. 5 alin. (6)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt neconstituționale.

49. Referitor la susținerile privind încălcarea, prin art. 1 pct. 10 [cu referire la art. 6 alin. (2)] din lege, a art. 1 alin. (5) și art. 16 din Constituție:

50. În opinia autorului sesizării, art. 6 alin. (2) din lege, în noua redactare, potrivit căruia „*Președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare care au un mandat complet pot opta pentru ocuparea unei funcții în structurile Consiliului de monitorizare, fără concurs, cu avizul președintelui*”, este neclar și instituie un privilegiu pentru foștii președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare la ocuparea unui post în cadrul instituției, în detrimentul altor persoane care ar îndeplini criteriile cerute pentru ocuparea respectivului post prin concurs.

51. Curtea constată că și aceste critici sunt întemeiate. Astfel, potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 8/2016, așa cum a fost modificat, „*numărul maxim de posturi, exclusiv demnitarii, este de 47, funcționari publici și personal contractual, asimilați funcționarilor publici parlamentari, potrivit organigramei aprobate prin ordin al președintelui. (...)*”. Aceste posturi se ocupă prin concurs, sens în care alin. (2) al aceluiași articol prevede că „*organizarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante se va realiza în termen de 90 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I*”. Legea nu stabilește, așadar, nici care sunt aceste funcții, nici condițiile cerute pentru ocuparea lor prin concurs, pentru a se putea aprecia în ce măsură derogarea instituită în privința foștilor președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare are o justificare obiectivă și rezonabilă. În orice caz, asimilarea cu funcționarii publici parlamentari determină configurarea unui regim juridic specific, inclusiv în privința condițiilor de selectare și numire, necesar a fi respectat indiferent de persoana care ocupă aceste funcții, în considerarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, „*fără privilegii și fără discriminări*”.

52. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane (Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015). În cauză, legiuitorul nu a precizat nici funcțiile, nici condițiile pentru ocuparea funcțiilor, nici temeiul pentru care realizarea unui mandat complet de patru ani în funcțiile de președinte sau vicepreședinte îi califică *ab initio* pe foștii președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare să ocupe fără concurs orice funcție în cadrul Consiliului, indiferent de condițiile legale necesare ocupării funcției. În această redactare, reglementarea apare ca fiind de natură să ofere foștilor președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare un avantaj nejustificat în raport cu alte persoane care, îndeplinind condițiile legale, trebuie să promoveze un concurs în acest scop.

53. Astfel fiind, dispozițiile art. 1 pct. 10 [cu referire la art. 6 alin. (2)] din lege încalcă atât prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), prin prisma lipsei de claritate, cât și pe cele ale art. 16, prin prisma privilegiului care apare instituit în actuala redactare a textelor criticate.

54. Referitor la susținerile privind încălcarea, prin art. 1 pct. 11 [cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e)] din lege, a art. 1 alin. (5) din Constituție:

55. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*(1) Mandatul președintelui și al vicepreședintelui încetează în următoarele cazuri: (...) e) la propunerea motivată a celor care i-au avizat pentru a fi numiți, cu respectarea procedurii de la art. 5 alin. (2)*”.

56. Întrucât dispozițiile citate trimit la art. 5 alin. (2) din lege, constatate ca fiind neconstituționale, considerentele acolo reținute sunt valabile, *mutatis mutandis*, și în privința art. 1 pct. 11 [cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e)], nefiind clar cine poate formula obiecțiuni, deopotrivă în procedura depunerii candidaturilor, cât și a încetării mandatelor. De altfel art. 1 pct. 11 [cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e)] este în sine confuz redactat, câtă vreme se referă la cei „care i-au avizat pentru a fi numiți”, în condițiile în care singurul aviz reglementat în procedura de numire este al Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului.

57. Ca urmare, Curtea constată că sunt întemeiate criticile autorului sesizării, art. 1 pct. 11 [cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e)] fiind contrar art. 1 alin. (5) din Constituție.

58. În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea, prin art. 1 pct. 14 [cu referire la art. 9 alin. (22)] din lege, a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție:

59. În motivarea sesizării se susține, în esență, că acest text de lege, potrivit căruia „personalului Consiliului de monitorizare i se poate acorda un spor de 15% pentru condiții deosebit de periculoase pentru personalul care efectuează vizitele de monitorizare”, intră în contradicție cu alte reglementări în vigoare care privesc salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cu privire la cuantumul sporurilor care pot fi acordate, încălcând astfel dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Această critică nu este însă motivată, întrucât se limitează la o exprimare generală (contradicția cu „alte reglementări în vigoare”), fără a se preciza, în mod punctual, care este deficiența textului, de natură a determina incidența art. 1 alin. (5) din Constituție. Curtea nu se poate substitui autorului sesizării, în sensul de a proceda la o examinare a legislației aplicabilă în materie și a identifica eventuale necorelări care să prezinte relevanță din perspectiva art. 1 alin. (5) din Constituție. Acestea trebuiau evidențiate punctual în cuprinsul sesizării, în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, pentru a se putea verifica relevanța lor constituțională.

60. Referitor la susținerile potrivit căroră legea, în ansamblul său, încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție:

63. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art. 1 pct. 10 [cu referire la art. 6 alin. (2)] și cu unanimitate de voturi în privința celorlalte texte legale, precum și a legii, în ansamblul său,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că art. 1 pct. 6 [cu referire la art. 5 alin. (1) și (2)], art. 1 pct. 7 [cu referire la art. 5 alin. (2²) și (2³)], art. 1 pct. 8 [cu referire la art. 5 alin. (6)], art. 1 pct. 10 [cu referire la art. 6 alin. (2)] și art. 1 pct. 11 [cu referire la art. 7 alin. (1) lit. e)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt neconstituționale.

II. Respinge obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că art. 1 pct. 14 [cu referire la art. 9 alin. (22)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind înființarea și funcționarea Registrului național al riscurilor pentru sănătate în relație cu factorii de mediu

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 61 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale și definiții

Art. 1. — Se înființează Registrul național al riscurilor pentru sănătate în relație cu factorii de mediu, denumit în continuare *ReSanMed*, ce reprezintă un registru de suport al activităților prevăzute la pct. 1.2 lit. a) din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc.

Art. 2. — (1) În *ReSanMed* sunt notificate riscurile asociate pentru care Ministerul Sănătății este desemnat autoritate responsabilă, prevăzute în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 557/2016, și se înregistrează date privind cazurile de boală care pot fi determinate de riscuri asociate și temperaturi extreme.

(2) *ReSanMed* este structurat pe înregistrări individuale, cu asigurarea confidențialității datelor cu caracter personal.

Art. 3. — În înțelesul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *poluant* — potrivit definiției prevăzute la art. 2 pct. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, cu modificările și completările ulterioare;

b) *schimbări climatice* — potrivit definiției prevăzute la art. 1 pct. 2 din Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, semnată la Rio de Janeiro la 5 iunie 1992, ratificată prin Legea nr. 24/1994, cu modificările ulterioare;

c) *risc asociat* — potrivit definiției prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. e) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016;

d) *risc pentru sănătate în relație cu factorii de mediu* — probabilitatea unui impact negativ asupra sănătății publice, generat prin factori de mediu;

e) *poluare accidentală* — potrivit definiției prevăzute la art. 3 pct. 15 din Normele tehnice privind organizarea și desfășurarea activităților de control și inspecție în domeniul protecției mediului, aprobate prin Ordinul ministrului mediului nr. 464/2009, cu modificările ulterioare;

f) *avarie/incident* — potrivit definiției prevăzute la art. 3 pct. 5 din Normele tehnice privind organizarea și desfășurarea activităților de control și inspecție în domeniul protecției mediului, aprobate prin Ordinul ministrului mediului nr. 464/2009, cu modificările ulterioare;

g) *accident ecologic* — potrivit definiției prevăzute la art. 2 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, cu modificările și completările ulterioare;

h) *temperatură extremă* — variație de temperatură datorată schimbărilor climatice care poate crește incidența de mortalitate sau morbiditate în populațiile afectate;

i) *caz de boală* — modificarea organică sau funcțională a stării normale de sănătate a unei persoane, diagnosticată ca atare de un medic de specialitate, generată de poluanți, poluări accidentale, schimbări climatice, riscuri asociate, avarii/incidente, accidente ecologice sau temperaturi extreme;

j) *surse de date* — autoritățile publice desemnate la art. 6 alin. (2) de la Legea nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase, cu completările ulterioare;

k) *furnizori de date* — unități furnizoare de servicii medicale, indiferent de forma de organizare și subordonare, din sistemul public și privat, având în evidență un caz de boală, pentru diagnostic și tratament, care pun date la dispoziția direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București, exclusiv pentru scopuri statistice, potrivit prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

l) *notificare* — înștiințare în vederea unei posibile alerte, despre un risc asociat, avarie/incident, accident ecologic sau temperaturi extreme, prin introducerea de către direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București în *ReSanMed* a setului de date, ca urmare a informațiilor primite de la sursele de date;

m) *raportare* — introducerea de către direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București în *ReSanMed* a setului de date, ca urmare a informațiilor primite de la furnizorii de date, despre un caz de boală, cu scopul de a informa asupra unui pericol pentru sănătatea publică;

n) *set de date* — cumul de informații introduse în *ReSanMed*, referitoare la un risc asociat, avarie/incident, accident ecologic sau temperaturi extreme sau cazuri de boală;

o) *date cu caracter personal* — informațiile prevăzute la art. 4 alin. (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), utilizate pentru a identifica o persoană sau un caz de boală;

p) *registru* — bază de date gestionată electronic și accesată prin intermediul unei pagini web (cu acces restricționat), utilizată în scopuri statistice, în care informațiile introduse sunt ordonate nominal sau simbolizate prin coduri, după criteriile și caracteristicile prestabilite;

q) *înregistrare individuală* — date cu caracter personal despre un caz de boală la o persoană fizică, organizate în identificare prin codul numeric personal.

CAPITOLUL II

Organizare și funcționare

Art. 4. — Institutul Național de Sănătate Publică, denumit în continuare *INSP*, prin Centrul Național de Monitorizare a Riscurilor din Mediul Comunitar, denumit în continuare *CNMRC*, organizează, asigură funcționarea și administrează *ReSanMed*.

Art. 5. — Ministerul Sănătății colaborează cu *INSP* pentru coordonarea implementării *ReSanMed* și asigură resursele

financiare necesare pentru primirea informațiilor, organizarea și funcționarea ReSanMed.

Art. 6. — (1) CNMRMC asigură accesul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București la ReSanMed pentru înregistrarea notificărilor de la sursele de date și a raportărilor primite de la furnizorii de date.

(2) CNMRMC elaborează modelul pentru setul de date necesar notificării unui risc asociat, avarie/incident, accident ecologic sau temperaturilor extreme și modelul de raportare a unui caz de boală, pe care le transmite Ministerului Sănătății, spre informare.

(3) În scopul înștiințării, avertizării și alarmării populației, CNMRMC transmite autorităților responsabile cu rol principal, prevăzute în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 557/2016, date din ReSanMed, la solicitarea acestora sau din proprie inițiativă.

Art. 7. — (1) Notificarea se realizează imediat ce există o informație legată de un risc asociat, avarie/incident, accident ecologic sau temperaturi extreme.

(2) Raportarea cazurilor de boală se efectuează trimestrial, până la data de 15 a lunii ulterioare trimestrului pentru care se face raportarea.

CAPITOLUL III

Atribuții și responsabilități

Art. 8. — Potrivit atribuțiilor prevăzute la art. 3 lit. a), b), h), i), k) și l) din Hotărârea Guvernului nr. 1.414/2009 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Național de Sănătate Publică, cu modificările și completările ulterioare, INSP, prin CNMRMC, are următoarele responsabilități specifice:

a) elaborează un raport anual al activității desfășurate în cadrul ReSanMed, în urma analizei datelor primite, pe care îl afișează pe site-ul INSP-CNMRMC și îl înaintază Ministerului Sănătății;

b) coordonează la nivel național:

(i) colectarea datelor de monitorizare a factorilor determinanți din mediul de viață și muncă;

(ii) modul în care se realizează raportarea și calitatea datelor raportate de către direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, conform metodologiei;

c) analizează trimestrial stadiul raportării datelor și transmite această analiză Ministerului Sănătății;

d) înștiințează Ministerul Sănătății ori de câte ori în urma analizei datelor rezultă modificări ale stării de sănătate a populației care pot fi influențate de condițiile de mediu și propune măsuri;

e) elaborează anual planul de formare profesională a personalului implicat în activitatea de notificare și raportare;

f) prin structurile sale de specialitate oferă consultanță direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București, cu privire la completarea corectă a setului de date din cadrul ReSanMed.

Art. 9. — (1) Direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București au următoarele atribuții și responsabilități:

a) introduc și actualizează date în ReSanMed pentru notificare și raportare;

b) participă la instruirile organizate de INSP în vederea funcționării optime a ReSanMed;

c) semnalează către CNMRMC dificultățile întâmpinate în folosirea registrului și propun sugestii de îmbunătățire a acestuia.

(2) Notificările se efectuează numai cu avizul directorului executiv al direcției de sănătate publică județene și a municipiului București.

Art. 10. — Furnizorii de date au următoarele atribuții și responsabilități:

a) pun la dispoziția direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București fișa pacientului pentru completarea informațiilor despre un caz de boală;

b) răspund pentru acuratețea datelor furnizate direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București;

c) sprijină evaluarea periodică a calității datelor efectuată de către INSP.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 11. — Colectarea, transmiterea informațiilor și înregistrările individuale se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016, precum și a prevederilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Sursele de date definite la art. 3 lit. j) din prezenta hotărâre îndeplinesc activitățile de înștiințare, avertizare și alarmare în cadrul funcțiilor de sprijin prevăzute la pct. 1.1 lit. a) și pct. 1.2 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc pentru a sprijini activitatea de notificare a direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul sănătății,

Tiberius-Marius Brădățan,

secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul mediului,

GrațIELA Leocadia Gavrilescu

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul apărării naționale,

Gabriel-Beniamin Leș

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

Alexandru Petrescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 421/2018

pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea industriei cinematografice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 421/2018 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea industriei cinematografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 20 iunie 2018, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Scopul schemei de ajutor de stat îl reprezintă sprijinirea culturii de film și producției de film în România, constând atât în filme cinematografice, astfel cum sunt definite la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, cât și în filme și seriale de televiziune, precum și orice alte producții audiovizuale astfel cum sunt definite în Convenția Europeană asupra coproducțiilor cinematografice, inclusiv prin atragerea de producții străine.”

2. La articolul 2, literele c), h) și i) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) *data acordării ajutorului* — data la care dreptul legal de a primi ajutorul este conferit beneficiarului în conformitate cu regimul juridic național aplicabil. În sensul prezentei scheme, data acordării ajutorului este considerată data emiterii ordinului președintelui Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză pentru aprobarea Certificatului de solicitant și a Acordului de finanțare în baza hotărârii transmise de Comisia de Film în România;

h) *intensitatea ajutorului* — valoarea brută a ajutorului exprimată ca procent din costurile eligibile, înainte de deducerea impozitelor și a altor taxe, inclusiv TVA;

i) *obligație de teritorializare a cheltuielilor* — obligația impusă beneficiarilor de către Comisia Națională de Strategie și Prognoză de a cheltui o sumă minimă și/sau de a desfășura un nivel minim de activitate de producție pe teritoriul României, cu respectarea prevederilor art. 54 alin. (4) al Regulamentului (UE) nr. 651/2014.”

3. La articolul 2, după litera i) se introduc cinci noi litere, literele j)—n), cu următorul cuprins:

„j) *începerea lucrului la proiectul sau la activitatea respectivă* — primul angajament ferm, prin care realizarea proiectului în România este irevocabilă; prospecțiunile preliminare pentru determinarea locației de realizare a proiectului, obținerea permiselor și realizarea studiilor nu sunt considerate drept începerea lucrului;

k) *miniserie de televiziune* — opera audiovizuală care înfățișează fapte de viață sau spune o poveste într-un număr de maximum 8 episoade, fiecare episod având o durată de maximum 60 de minute;

l) *serial de televiziune* — opera audiovizuală, alta decât sitcomul și telenovela, destinată a fi difuzată prin satelit, cablu sau internet pe parcursul mai multor sezoane. Un sezon va conține între 8 și 13 episoade, fiecare episod având o durată de maximum 45 de minute;

m) *sitcom* — operă audiovizuală realizată în proporție de 80% într-un platou de filmare în fața unei audiențe live sau înregistrate și a unor decoruri limitate ca număr, multicameră, respectiv filmare simultană cu maximum 3 camere, cu o durată de cel mult 30 de minute, al cărei scenariu nu are fir epic ce se dezvoltă pe mai multe episoade și care înfățișează situații comice ale unor personaje cu tipare predefinite neevolutive și pentru care producția unui episod nu necesită mai mult de 2 zile de filmare;

n) *telenovelă* — operă audiovizuală destinată a fi difuzată pe un canal de televiziune cu o frecvență de cel puțin 3 ori pe săptămână, cu o durată de cel mult 60 de minute, care înfățișează fapte de viață și relațiile sufletești ale unui număr mare de personaje, în mod esențial melodramatic, al cărei scenariu prezintă un fir epic continuu, fără finalitate, care se desfășoară pe parcursul mai multor episoade (minimum 80). Un sezon va conține până la 20 de episoade și perioada de timp dintre începutul unui sezon și începutul următorului să fie de minimum 12 luni.”

4. La articolul 3, după alineatul (5) se introduc trei noi alineate, alineatele (5¹)—(5³), cu următorul cuprins:

„(5¹) Bugetul maxim anual al schemei care poate fi angajat cuprinde pe lângă bugetul prevăzut la alin. (2) și sumele stabilite cu această destinație, dar neutilizate în anii anteriori, în limita bugetului maxim al schemei și în limita creditelor bugetare și de angajament aprobate prin legile bugetare anuale.

(5²) În cazul în care bugetul anual alocat schemei s-a epuizat, cererile de acord pentru finanțare care nu s-au încadrat în bugetul anual alocat, dar care îndeplinesc cumulativ condițiile și criteriile de eligibilitate prevăzute de prezenta hotărâre, sunt analizate de Comisia de Film în România, urmând să fie finanțate din bugetul anului următor, în cazul în care sunt aprobate.

(5³) Ordinele președintelui Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză pentru aprobarea certificatelor de solicitant și a acordurilor de finanțare se emit în ordinea în care au fost emise hotărârile Comisiei de Film în România, după suplimentarea bugetului anual alocat schemei în anul în curs sau în limita bugetului alocat în anul următor, în conformitate cu prevederile legilor bugetare anuale, în limita bugetului maxim al schemei.”

5. La articolul 4, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Alocările prevăzute la alin. (1) se acordă în condițiile în care minimum 20% din bugetul total al proiectului se realizează pe teritoriul României.”

6. La articolul 6 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) dețin calitatea de producător, coproducător și/sau de prestator de servicii de producție și produc filme de ficțiune de scurt, mediu și lungmetraj, miniserii sau seriale de televiziune, filme destinate distribuției direct pe suport video sau internet sau orice alt tip de suport, documentare artistice, filme de animație, parțial sau în întregime pe teritoriul României;”

7. La articolul 6 alineatul (1), după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) fac dovada contribuției financiare proprii sau a cofinanțatorilor la finanțarea proiectului în cazul producătorilor/coproducătorilor, iar în cazul prestatorilor de servicii fac dovada contribuției proprii a producătorului străin. Contribuția financiară trebuie să acopere cel puțin bugetul total al producției, exclusiv TVA, mai puțin ajutorul de stat solicitat în baza prezentei scheme, cu respectarea prevederilor art. 15.”

8. La articolul 7, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În condițiile prezentei hotărâri, ajutorul de stat se acordă pentru producția de filme indiferent de mediul prin care sunt exploatate, precum filme de ficțiune de scurt, mediu și lungmetraj, miniserii sau seriale de televiziune, filme destinate distribuției direct pe suport video sau internet sau orice alt tip de suport, documentare artistice, filme de animație.”

9. La articolul 8 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) orice cheltuieli realizate anterior datei înregistrării cererii de finanțare în conformitate cu prevederile schemei;”

10. La articolul 10, alineatele (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Comisia Națională de Strategie și Prognoză va publica, pe site-ul său, invitația de a depune formulare de cerere pentru prezenta schemă de ajutor de stat în fiecare an, până la data de 31 decembrie, pentru anul următor.

.....
 (5) Înainte de semnarea acordului de finanțare, furnizorul verifică respectarea tuturor criteriilor de eligibilitate prevăzute în prezenta schemă, pentru fiecare aplicant în parte, pe baza hotărârilor pentru aprobarea certificatelor de solicitant emise de către Comisia de Film în România.”

11. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Ulterior finalizării proiectului de film și cheltuirii bugetului aferent proiectului eligibil, dar nu mai târziu de 2 ani de la emiterea Acordului de finanțare al măsurii de sprijin prevăzute de prezenta hotărâre, solicitantul va depune la Comisia Națională de Strategie și Prognoză o cerere de plată însoțită de un raport de audit care să certifice suma cheltuielilor eligibile efectiv realizate în conformitate cu Acordul de finanțare al măsurii de sprijin prevăzute de prezenta hotărâre și cu prevederile prezentei hotărâri.”

12. La articolul 12, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) Totodată, ulterior primirii raportului de audit, Comisia de Film în România va emite hotărâri care vor reprezenta certificarea cuantumului cheltuielilor eligibile care urmează să fie plătite beneficiarilor. În niciun caz nu se va putea hotărî plata

unei sume care să depășească suma menționată în Acordul de finanțare al măsurii de sprijin prevăzute de prezenta hotărâre și cu prevederile prezentei scheme.”

13. La articolul 15 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) orice alt ajutor de stat, în legătură cu aceleași costuri eligibile, care se suprapun parțial sau integral, numai în cazul în care cumulul respectiv nu are drept rezultat depășirea intensității maxime prevăzute de art. 54 alin. (6) al Regulamentului (UE) nr. 651/2014.”

14. La articolul 15, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Ajutoarele de stat exceptate în temeiul prezentei scheme nu se cumulează cu niciun tip de ajutoare de *minimis* în raport cu aceleași costuri eligibile dacă un astfel de cumul ar conduce la o intensitate a ajutorului care o depășește pe cea prevăzută în art. 54 alin. (6) al Regulamentului (UE) nr. 651/2014.”

15. După articolul 15 se introduce un nou articol, articolul 15¹, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 15¹

Revocarea acordului de finanțare

Acordul de finanțare se revocă și ajutorul de stat plătit se recuperează în mod corespunzător, după caz, în oricare din următoarele situații:

a) se dovedește că beneficiarul a început lucrul la proiectul sau la activitatea respectivă înainte de înregistrarea unei cereri de finanțare cu respectarea prevederilor prezentei scheme;

b) în urma implementării proiectului nu rezultă că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 6 alin. (3) lit. b);

c) se dovedește că beneficiarul a dat declarații incomplete sau neconforme cu realitatea pentru a îndeplini criteriile de eligibilitate prevăzute de prezenta schemă.”

Art. II. — Cererile de acord pentru finanțare depuse și nesoluționate până la finalul anului pentru care a fost deschisă o sesiune de înregistrare, inclusiv cele aferente anului 2018, vor fi analizate și soluționate în anul următor în limitele creditelor de angajament și bugetare stabilite în condițiile legii cu respectarea bugetului maxim anual și a bugetului maxim aferent schemei.

Art. III. — Prevederile prezentei hotărâri se aplică proiectelor cinematografice depuse pentru sesiunea anului 2019, care începe de la data comunicată de către Comisia Națională de Strategie și Prognoză pe site-ul său.

Art. IV. — În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se vor modifica, în mod corespunzător, ordinele emise de președintele Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză în aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 421/2018 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea industriei cinematografice.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

Președintele Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză,
Ion Ghizdeanu

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul culturii și identității naționale,
Valer-Daniel Breaz

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 33/1996

privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni*)

Art. 1. — Locuitorii Munților Apuseni se repun în unele drepturi economice pe care le-au avut în perioada interbelică și care au fost anulate în perioada regimului totalitar, asigurându-se astfel continuarea practicării unor meșteșuguri tradiționale și schimbul de produse din lemn cu produse necesare asigurării traiului.

Art. 2. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 59 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru prelucrarea și valorificarea prin comerț ambulant, locuitorilor Munților Apuseni din județele Alba, Arad, Bihor, Cluj și Hunedoara, care își asigură mijloacele de subzistență din practicarea meseriei de prelucrare a lemnului în scândură, șindrilă, grinzi fasonate, bârne, butoaie, ciubere, donițe, araci de vie, furci de lemn, cozi de unelte, oiști de căruță și alte asemenea produse, li se acordă anual, pe bază de cerere de către consiliile locale, ocoalele silvice de regim și ocoalele silvice de stat din structura Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, câte 10 mc/an de lemn de lucru fasonat, dar nu mai mult de 15 mc/an/familie, contra cost și în limita posibilităților anuale stabilite prin amenajamentele silvice.

(2) Prin *familie*, în sensul prezentei legi, se înțelege soț, soție și copiii lor necăsătorii cu care gospodăresc în comun.

(3) Comercializarea lemnului brut obținut în condițiile prevăzute la alin. (1) este interzisă.

Art. 3. — (1) Practicarea meseriei de prelucrare a lemnului se va realiza conform prevederilor prezentei legi.

(2) Forma și conținutul carnetului de moț, precum și lista localităților de domiciliu pentru beneficiarii prezentei legi din județele Alba, Arad, Bihor, Cluj și Hunedoara sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 4. — (1) Acordarea materialului lemnos prevăzut la art. 2 se face la cerere, iar aceasta se depune la primăria comunei/orașului în a cărei rază teritorială domiciliază solicitantul.

(2) Primăria verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 2, după care avizează cererea.

(3) Cererile avizate de primarul localității se supun aprobării prin hotărâre a consiliului local.

(4) Cererile aprobate de consiliul local vor fi înaintate către ocoalele silvice private și de stat, care vor aloca cu prioritate volumul de masă lemnoasă care poate fi recoltat anual din fiecare unitate de producție silvică, potrivit prevederilor din prezenta lege.

Art. 5. — (1) Titularii carnetului de moț pot valorifica produsele prelucrate din lemn la târguri, piețe ale administrației publice și piețe private, oboare, precum și în orice localitate din țară, fiind scutiți de orice taxă.

(2) Când produsele sunt transportate pe calea ferată, titularii legitimației beneficiază pentru acestea de o reducere de 50% din tariful legal de transport, iar când produsele sunt transportate cu căruțele, beneficiază de dreptul de a pășuna animalele pe pășunile comunale întâlnite în drumul lor, dar nu mai mult de o zi pe raza unei localități, fiind obligați să respecte regulile de pășunat stabilite.

(3) De înlesnirile prevăzute la alin. (2) titularii legitimațiilor beneficiază și la transportul spre domiciliu al produselor agricole obținute prin valorificarea produselor prelucrate din lemn.

(4) Titularii carnetului de moț beneficiază de reducerea de 50% din costul biletului C.F.R. clasa a doua, atunci când fac

dovada că se deplasează pentru valorificarea produselor expediate pe C.F.R. De această reducere beneficiază și posesorii carnetului de moț care prestează servicii cu materialul lemnos al beneficiarului, constând în confecții și reparații din lemn, atât la dus, cât și la întors pe calea ferată.

Art. 6. — (1) Materialul lemnos cu grad mai mic de prelucrare în scândură, grinzi, bârne, araci de vie, care se transportă pentru comercializare, va fi însoțit de documentele legale de transport prevăzute de legislația în vigoare, la data efectuării transportului, eliberate de societățile reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și persoanele fizice autorizate, care prestează serviciile de debitare-prelucrare masă lemnoasă ori de ocoale silvice, după caz.

(2) Produsele cu grad superior de prelucrare, donițe, ciubere, cozi de unelte, butoaie, șindrilă și altele, vor fi însoțite de documentul de achiziționare masă lemnoasă din care provin.

Art. 7. — (1) Tinerii căsătorii, în vârstă de până la 35 de ani, care locuiesc în zona Munților Apuseni și cei care vin în această zonă să își întemeieze gospodăria au dreptul la material lemnos pentru construcție, în cantitate de 50 mc de familie, o singură dată, pe bază de autorizație de construcție în vigoare. Procedura de achiziționare este cea prevăzută în prezenta lege.

(2) Este interzisă revânzarea materialului lemnos brut obținut conform prevederilor alin. (1).

(3) Pe baza carnetului de moț eliberat de primăria, ocoalele silvice și unitățile administrativ-teritoriale vor acorda, la cerere, cantitatea de material lemnos necesar construirii ori reparării caselor de locuit și anexelor gospodărești.

Art. 8. — Materialul lemnos la care au dreptul familiile din Munții Apuseni, conform prevederilor art. 2 și 7, pentru prelucrare, realizarea de construcții noi și repararea construcțiilor și anexelor gospodărești, se plătește la prețurile stabilite de către proprietari, ținând cont de prevederile legii care stabilește prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la care se adaugă cheltuielile de exploatare, ori de către Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, după caz.

Art. 9. — Volumul de material lemnos care se acordă conform prevederilor art. 2 și 7 se stabilește în cadrul cotei anuale ce se poate recolta, conform prevederilor amenajamentelor silvice.

Art. 10. — De prevederile prezentei legi nu beneficiază persoana care a săvârșit o infracțiune silvică prevăzută în Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în anul anterior depunerii cererii pentru material lemnos.

Art. 11. — Reducerile de 50% pe calea ferată de care beneficiază titularii carnetului de moț se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor.

Art. 12. — Ministerele și celelalte organe ale administrației publice centrale și locale, care sunt abilitate cu aplicarea prevederilor acestei legi, vor asigura de îndată respectarea întocmai a prevederilor acesteia în piețe, târguri și oboare, cu ocazia comercializării produselor rezultate din confecționarea și repararea materialului lemnos, sub sancțiunea acordării de daune.

*) Republicată în temeiul art. III din Legea nr. 33/2019 pentru modificarea Legii nr. 33/1996 privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2019, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 33/1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 23 mai 1996, și ulterior a mai fost modificată și completată prin: — Legea nr. 144/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/1996 privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 iulie 1997;

— Legea nr. 229/2002 pentru modificarea art. 12 din Legea nr. 33/1996 privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 29 aprilie 2002;

— Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare.

— Model —

CARNET DE MOȘ

ROMÂNIA

Județul

Primăria

Carnetul nr.

Numele

Prenumele

Prenumele părinților

.....

.....

L.S.

Data și locul nașterii

Domiciliul, comuna, satul

nr., județul

Semnătura titularului,

Data eliberării

Primar,

.....

.....

.....

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II din Legea nr. 33/2019 pentru modificarea Legii nr. 33/1996 privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni care nu sunt incluse în forma republicată a Legii nr. 33/1996 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actului modificator:

„Art. II. — În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul actualizează normele metodologice de aplicare a Legii nr. 33/1996*) privind repunerea în unele drepturi economice a locuitorilor Munților Apuseni, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 463/2003, cu cele aduse prin prezenta lege și în conformitate cu legislația silvică în vigoare.”

*) Legea nr. 33/2019 a intrat în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2019.

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, nr. 83/2019 pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, nr. 5.933/2017 privind acordarea titlului de parc industrial Societății „MG TEC GRUP — S.A.”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 30 ianuarie 2019, se face următoarea rectificare:

— la art. I pct. 2, cu referire la art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordinul nr. 5.933/2017, în loc de: „61.043/11.09.2018” se va citi: „61.403/11.09.2018”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

